

Bezrobocie

Bezrobocie stanowi jeden z najważniejszych problemów społeczno-gospodarczych. Długotrwałe bezrobocie prowadzi do wykluczenia zawodowego i społecznego, a w konsekwencji do powstawania wielu patologii.

Konsekwencje utrzymywania się wysokiego poziomu bezrobocia można odnieść do jednostek, rodzin, środowisk lokalnych oraz całego społeczeństwa i rozpatrywać równolegle w kilku aspektach: ekonomicznym, społecznym i psychologicznym.

Ekonomiczne i społeczne skutki bezrobocia związane są przede wszystkim z pogorszeniem się sytuacji finansowej ludzi, którzy wcześniej pozostawali w stosunku pracy. Obniżony poziom życia całych rodzin niejednokrotnie skutkuje koniecznością korzystania z zasiłków pomocy społecznej, co stanowi poważne obciążenie budżetów samorządów lokalnych. Zwiększają się również wydatki na funkcjonowanie policji, służby zdrowia i szkolnictwa. Wysokie bezrobocie jest źródłem napięć i konfliktów oraz zaburza społeczne poczucie bezpieczeństwa socjalnego, jest też przyczyną nasilania się społecznych patologii i wzrostu poziomu przestępczości. Skutkiem społecznym są również niekorzystne zmiany demograficzne, związane z emigracją zarobkową zwłaszcza ludzi młodych i wykształconych.

Utrata pracy może prowadzić nie tylko do pogorszenia standardu życia, ale również generuje problemy psychiczne: brak umiejętności zagospodarowania czasu wolnego, izolację społeczną, poczucie obniżenia statusu. Bezrobocie ma wpływ również na ograniczenie lub zaniechanie uczestnictwa w życiu politycznym, kulturalnym i w życiu społeczności lokalnej. Towarzyszy mu dyskomfort psychiczny, polegający często na poczuciu bezsilności, a czasami nawet beznadziejności, prowadzący do powstawania lub zaostrzania się wielu chorób (choroby krążenia, depresje itp.). Wysoki poziom bezrobocia ma więc wiele niekorzystnych skutków, odczuwalnych nie tylko przez jednostki nim dotknięte, ale również przez całe społeczności.

W miastach BTOF wg danych na koniec 2012 r. spośród wszystkich mieszkańców obszaru 28,7 tys. osób stanowiły osoby bezrobotne, w tym 12,8 tys. długotrwałe⁶⁶. Ze względu na dużą populację miast rdzenia BTOF osoby bezrobotne stanowiły tu 80% ogółu bezrobotnych z terenu miast BTOF - dla Bydgoszczy udział ten wynosi 49%, dla Torunia - 31%.

W Bydgoszczy najwięcej osób bezrobotnych, w tym osób długotrwałe, zamieszkiwało w Fordonie (2180 osób, w tym 820 osób długotrwałe bezrobotnych), Śródmieściu (1 389 osób, w tym 650 osób długotrwałe bezrobotnych) i na Szwederowie (1 159 osób, w tym 503 osoby długotrwałe bezrobotne). W Toruniu najwięcej osób bezrobotnych mieszkało na Chełmińskim Przedmieściu (1 433 osób, w tym 648 osób długotrwałe bezrobotnych), Bydgoskim Przedmieściu (1 411 osób, w tym 629 osób długotrwałe bezrobotnych) i Rubinkowie (1 081 osób, w tym 454 osoby długotrwałe bezrobotne). W mniejszych miastach BTOF największa liczba osób bezrobotnych zamieszkiwała w Chełmży (1 540, w tym 724 osoby długotrwałe bezrobotne) i w Nakle Nad Notecią (1 423, w tym 746 osób długotrwałe bezrobotnych).

W miastach BTOF udział liczby osób bezrobotnych w ogólnej liczbie osób w wieku produkcyjnym w 2012 r. wynosił 7,58%. Dla porównania wartość dla Polski wyniosła 8,7%, natomiast średni odsetek bezrobotnych w gminach miejskich wyniósł 7,7%. Najkorzystniejsza sytuacja, tj. udział liczby osób bezrobotnych w ogólnej liczbie osób w wieku produkcyjnym na poziomie niższym od średniej dla miast BTOF, występowała w Solcu Kujawskim – 6,6% oraz w Bydgoszczy (6,7%) i Toruniu (7,5%).

⁶⁶ Zgodnie z definicją zawartą w art. 49 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy osoba długotrwałe bezrobotna to osoba pozostająca w rejestrze powiatowego urzędu pracy łącznie przez okres ponad 12 miesięcy w okresie ostatnich 24 miesięcy, z wyłączeniem okresów odbywania stażu i przygotowania zawodowego dorosłych